

Сад је ваљда и највећим заговорницима обавезујуће, тзв. „европске будућности Србије” јасно да је тај пут од Србије поприлично далеко. Обећања о светлој, демократској будућности Србије која су овде стизала са запада пре пада Милошевића, полако су копнила временом, и годинама постајала све слабија, како је време од октобарског преврата пролазило. Србија је у међувремену редовно испоручивала хашке осуђенике, давала документа са ознаком „државна тајна”, једнострано потписала ССП, драстично смањила наоружање, сменила читав генералски врх, из притворских јединица пустила све заробљенике из сукоба на Косову 1998 и 1999., реформисала и професионализовала војску, званичници су се ничим позвани извинили појединим народима (...). И поред свега тога, сваки пут кад се појединима чинило да се пут ка Европи коначно отвара, увек се проналазило још нешто што Србија није урадила, а што је неопходно да се заврши да би су у Европу стигло.

Пре свега, да неко нас тамо стварно хоће, могли бисмо да имамо пет покрајина као што је Косово, па би нас опет примили. Не верујем да смо нешто лошији од традиционално европских цивилизација Румуније и Бугарске, од којих прва има нерешене проблеме са суседом око Трансилваније, а друга је у време приступања Заједници још увек на путевима имала друмске разбојнике. И сигуран сам да нисмо ни мало лошији од Хрватске, на чијој територији је извршено највеће етничко чишћење у Европи након Другог светског рата. Ако Европи то није сметало, не видим зашто би јој сад било толико важно да Србија подржи представљање Приштине на регионалним форумима. Потпуно бесмислено, ново замајавање, одуговлачење и мазање очију. Оваква, садашња Европа нас не жели, и чак и да испунимо тај захтев, након њега ће следити нови, као што се и дешавало раније, сваки пут.

У Србији свака сеоска млада, и без завршене основне школе, зна да нема пуно користи од јурњаве за циљаним младожењом. Нема срећног брака док га обе стране не желе. Да питамо сваку „глупу” спознорушу, исто би нам рекла. Уместо бесмислене јурњаве и понижавања у очима будућег младића, након чега би следила лоша веза и непоштовање у односу, свака спонзоруша се одлучује да уместо таквог трчања уради нешто на себи.

Значи, купује се нова шминка, одлази у теретану, иде у соларијум, купују лепе хаљине, истиче оно што је лепо... На тај начин, „глупе” спонзоруше умеју да од себе направе пожељну особу, некога за киме ће богати момци трчати. Уколико неко овде већ сматра да ће уласком у берићетан брак са богатом Европом Србија просперирати, и доживети огромно благостање, чак и по цену да пусти Косово, због чега не ради на томе да Србију представи у што лепшем издању? Уместо што троше енергију на јурњаву за Бриселом, не би било лоше да неки опозициони лидери своје страначке ресурсе усмере на предлагање бољих закона, који личе на европске, на предлагање амандмана, на залагање да личним примером представе будућу европску Србију. Па би тако једном била створена боља Србија, лепша Србија, која би била привлачна и занимљива и за Европу, па би тако и „брак” са њом био бољи. Ми овде имамо странке које читаво своје политичко деловање базирају само на борби за улазак у Европску унију, као да ћемо самим уласком доживети такав препород и благостање, као да нам никакав други политички и економски програм није потребан. Као да те странке не морају да раде ништа, осим да се боре за улазак у европски рај.

Истовремено, не постоји ни једна озбиљна анализа, или барем озбиљно представљање, процена добрих или лоших страна уласка Србије у Европску унију. Урађене су анализе за безбројне пројекте, за многе ствари се тачно зна шта доносе, једино је улазак у Европу обавијен мистеријом и представља свету европејску Догму. Па се онда они који су против те догме аутоматски проглашавају за ретроградне недемократе, русофиле, фашисте... Волео бих да ми неко објасни шта је то толико напредно и авангардно и својевољном давању независности? У јефтиној продаји слободе једном савезу држава? Већ сада, унапред можемо да видимо како би изгледао тај однос, јер нисмо ни у најави за улазак, а они нас већ третирају као колонијалну територију, којој само треба издавати упутства. И шта је тако напредно у том савезу, што ми сами не бисмо умели да достигнемо, законима које бисмо донели својом вољом, и на свој начин, у слободи коју имамо? Зашто бисмо уопште желели да уђемо у Савез који све више личи на СФРЈ с почетка деведесетих?

Уместо прављења озбиљних анализа, за један тако важан стратешки државни циљ, овде се пишу прогласи. Има једна странка која је написала Декларацију, па Манифест, па Повељу а онда је један такав страначки документ ултимативно и безобразно потурила Председнику под нос, и на крају су се њени представници наљутили што он такав страначки документ није потписао. Немају шта странке да траже са председником, немају разлога они њега да убеђују, они би требало да убеде нас гласаче. Због тога, господине Јовановићу, Драшковићу, и остали којима је Европа у срцу по сваку цену - уколико већ немате намеру да се у Парламенту бавите борбом за доношење закона који би ову државу учинили бољом, не би било лоше да бирачима објасните због чега је безусловна борба за улазак у Европу тако важна, важнија од свега, па и од очувања јединствености територије? Шта је то што бисмо ми добили уласком у њу, а шта бисмо изгубили? Колико је то у новцима? Које су прогнозе, који делови привреде би од тога

просперирали, и шта би појединац добио од тога?

У међувремену, док се заговорници европског пута не охрабре да проговоре о томе, или док не науче због чега желе то што желе, уопште не би била лоша идеја да се организује јавна расправа о томе. Али не о дилеми „за или против Европе”, јер је она превише неодређена, мистична и искључива, него о питањима Због чега у Европу, и Шта бисмо тиме добили а шта изгубили. Док се то не деси, све изгледа као продавање мачке у цаку.

Један од главних задатака државе би требало да буде очување државне територије. И тражење савезника, склапање савеза са оним државама који јој у томе помажу. Уколико нема таквих држава, бесмислено је улазити у савезе тек да би се нешто радило. Поготово је бесмислено улазити у савезе са онима који би да им одмогну у очување територије. Данашња Европа, то је ваљда сад више него јасно, није наклоњена српској политици према Косову. Политика и Европа и Косово је неостварива и, ако се настави како се кренуло, пре ће се завршити одустајањем од Косова. Због тога би се требало окренути приоритету, а то је борба за очување јединствености територије. Не треба губити државотворне интересе, нешто што је важно за векове, због политичких савеза који могу да трају, али и да се прекину, и који могу да се успоставе било кад у будућности. Са Европом која има лидере са оваквом политиком према Балкану, ми немамо шта да тражимо. Ако би се Србија декларативно окренула од Европе, и окренула решавању сопствених проблема, уверен сам да би чак и оваква Европа, са оваквим лидерима, ускоро променила политику. Не верујем да је икоме у Европи у интересу да Србија остане по страни.

Да нема толико условљавања за улазак у заједницу, вредело би размишљати о продаји независности. Можда би, ко зна, и било нешто добро од тога. Међутим, са оволико условљавања, толико много захтева, и толико много непознаница о томе каква нас будућност тамо чека, потпуно је сулудо уопште размишљати о томе, а камоли убеђивати друге у важност приступања. И, ако је оваквој Европи важнији статус Косова од тога да буде савезник са Србијом, па нека буде тако. Ако је Европи удаљено Косово тако важно, због чега би оно Србији било мање важно? Како је могуће да је ситуација постављена тако да је Европи Косово важније него нама? И да ми још пристанемо на такву причу?